

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **Z. V.**
zastoupen Mgr. Lindou Havránkovou, advokátkou
se sídlem Dlouhá 101/13, Hradec Králové, PSČ 500 03

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 503 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č.j. KUKHK-19167/DS/2016/SR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č.j. KUKHK – 19167/DS/2016/SR, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.200,– Kč, a to k rukám Mgr. Lindy Havránkové, advokátky se sídlem AK Dlouhá 101/13, 500 03 Hradec Králové, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán“) ze dne 16. 3. 2016, č.j. MMHK/050974/2016, zn. P/3021/2015/OS1/Dvo, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*silniční zákon*“), jehož se měl dopustit v příčinné souvislosti s porušením ust. § 11 odst. 1 a § 18 odst. 1 citovaného zákona a dále byl uznán vinen ze spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla v platném znění. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena „podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla“ pokuta ve výši 2.500,-Kč a dále povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1.000,-Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou datovanou dnem 16. 9. 2016, doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 18. 9. 2016.

2. Žalobce předně namítal, že v daném řízení bylo porušeno jeho právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) tím, že prvostupňový správní orgán rozhodl o jeho vině, aniž by mu sdělil, že v řízení shromáždil veškeré podklady pro rozhodnutí. Na tento nedostatek žalobce upozorňoval již v prvním bodu odvolání, žalovaný se však k němu nijak nevyjádřil.
3. Žalobce byl vyzván správním orgánem dle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí při ústním jednání dne 3. 2. 2016. Žalobce při něm opětovně poukázal na prasknutí pneumatiky vozidla, na kterou upozorňoval ihned po nehodě, dále poukazoval na vady, jichž se měla dopustit Policie ČR, přičemž jejich zjištěním hodlal správní orgán přičíst hlavní důkazní sílu (místo nehody bylo nestandardně ohledáno jen jedním policistou a manželem paní S., jak vyplývá z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 19.8.2015, který je součástí spisu magistrátu na č.l. 8-9).
4. Žalobce též upozornil na rozpory ve svědeckých výpovědích a že zelenou kartu má u sebe pan P. M. (prodávající vozidla dle kupní smlouvy založené na č.l. 5 správního spisu). Trval na vyslechnutí svědka K. a svědka F. V protokolu ze dne 3. 2. 2016 správní orgán nezkonstatoval, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci je ukončeno. Správní orgán naopak vyrozuměl žalobce o tom, že je nařízeno ústní jednání na den 16. 5. 2016. Dne 16. 5. 2016 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu (Magistrátu města Hradec Králové), kde mu bylo k překvapení sděleno, že ústní jednání již proběhlo dne 16. 3. 2016, a rozhodnuto ve věci bylo v nepřítomnosti obviněného o přestupku, tedy žalobce. S ohledem na to žalobce namítal, že vůči němu nebyla projevena vůle ze strany správního orgánu, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci je ukončeno. Zejména zdůraznil, že byl připraven svá práva hájit dne 16. 5. 2016 (kdy se na magistrát dostavil) v souladu s poučením, které mu magistrát ve vyrozumění dal.
5. Podle žalobce nebyly naplněny zákonné podmínky pro to, aby správní orgán mohl vydat rozhodnutí v jeho nepřítomnosti, když nebyl předvolán k jednání konanému dne 16. 3. 2016, nýbrž k jednání nařízenému na den 16. 5. 2016, které se však již nekonalo, když ve věci bylo již rozhodnuto. V uvedených souvislostech žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č.j. 15 Ca 258/2008-55, (viz 2664/2012 Sb. NSS), v němž je mimo jiné uvedeno: „*Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3*

správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníkovi správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí.“

6. V daném případě nebylo žalobci pro vady postupu správního orgánu zřejmé, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci a ačkoli žalobce na výše uvedené ve svém odvolání upozorňoval, žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a jeho rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.
7. Žalobce dále namítal, že se obvinění od počátku bránil a opakovaně uváděl (č.l. 15, 36-56 spisového materiálu magistrátu), že mu praskla pneumatika, a že ke střetu aut došlo na základě jednání paní N. S. Ta vystupovala v daném řízení pouze jako svědek, aniž by byla správním orgánem, natož pak žalovaným, zkoumána míra jejího zavinění, či byla řešena otázka jejího spoluzavinění. Žalobce navrhoval před vydáním rozhodnutí výslech svědků P. F. a M. K. V jejich neprovedení spatřoval žalobce vadu řízení a porušení žalobcova práva na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Výslech svědka P. F. a svědka M. K. je pro zjištění úplného skutkového stavu podle žalobce stěžejní a správní orgán nedostal svým povinností, když tyto svědky nenechal poté, co se dne 16. 3. 2016 bez omluvy nedostavili k jednání, předvést. Správní orgán přitom nijak nevysvětlil, proč trval na svědeckých výsleších jmenovaných, přičemž následně však tyto nepředvedl, aniž by vyargumentoval, z jakého důvodu požadavku výslechu svědků ve prospěch žalobce upustil. Tento postup správního orgánu je rovněž nepřijatelným zkrácením práva žalobce na spravedlivý proces a práva na obhajobu ve věci obvinění z přestupku, jež má charakter trestněprávního obvinění. Je tedy porušením procesních práv žalobce dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Žalovaný přitom ve svém žalobou napadeném rozhodnutím uvedené skutečnosti zcela pominul.
9. A žalovaný pokračoval následovně (dále viz citace ze žaloby ze strany páté a šesté):
10. „Žalovaný se ve svém žalobou napadeným rozhodnutím s uvedeným snažil vypořádat tak, že je k tíži žalobce, pokud se jím navržení svědkové ani přes opakované předvolání nedostavili, pomíjíví však ze strany žalovaného zcela fakt, že svědek pan F. se k prvnímu předvolání dostavil, avšak magistrát odmítl provést jeho svědeckou výpověď. Také se žalovaný nijak nevyjadřuje k tomu, z jakého důvodu shledává postup magistrátu, který v dané věci nevyužil institutu předvedení svědka za zákonný za situace, kdy je zřejmé, že výslech obou svědků (tj. pana P. F. a pana M. K.) považoval magistrát sám za stěžejní – neboť pokud by jejich výpověď nepovažoval za důležitou, tak by je opětovně nepředvolával, přičemž jejich výpověď byla důležitá pro odstranění rozporů v provedených svědeckých výpovědích a interpretaci dokumentů a fotografií vyhotovených policií ČR, když tito svědci byli bezprostředně přítomni nehodovému ději. Stejně tak je podivné, že se magistrát nijak nezaobíral námitkou žalobce, že zelenou kartu zadržuje pan P. M., tj. osoba, od které žalobce vozidlo koupil. S prodejcem vozidla se žalobce ohledně otázky pojištění vozidla dohodl tak, že toto bude trvat ještě po převodu, neboť k převodu došlo v polovině měsíce. Bohužel při fyzickém předání vozidla došlo ze strany prodávajícího i kupujícího k opomenutí předání zelené karty, což nic nemění na tom, že na základě ujednání stran mělo pojištění vozidla trvat. Ve vztahu k následnému zadržování zelené karty ze strany prodejce jsou nyní činěny příslušné právní kroky. Uvedené

však nic nemění na tom, že pan P. M. byl zcela jako svědek pominut, a neprovedením jeho svědecké výpovědi ve vztahu k zadržení zelené karty nemohl magistrát, jehož rozhodnutí bylo ze strany žalovaného „bez mrknutí oka“ i přes nevypořádání se s touto námitkou žalobce posvěceno, zjistit úplný skutkový stav.

11. *Se shora uvedeným úzce souvisí i to, že se nelze spokojit ani s odůvodněním žalovaného, který postup magistrátu (odvolací námitka žalobce týkající se neúplného zjištění skutkového stavu ze strany magistrátu) posvětil pouhým strohým konstatováním, že „součástí spisu je více listin, které se vzájemně doplňují a dotvářejí průběh celé události“. Uvedená proklamace žalovaného je bez jakéhokoliv správního uvážení a je zcela v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces, aby žalovaný provedl takovéto konstatování bez bližší specifikace listin, o kterých má žalovaný za to, že se vzájemně doplňují. Stejně tak žalovaný blíže neuvedl, z jakých listin a z čeho v nich uvedených dovozuje průběh celé události; o tom, že by se žalovaný sám dopustil popisu průběhu události nemluvě. V této souvislosti je nutné taktéž zdůraznit, že žalobce od počátku popisoval průběh události zcela jinak a taktéž je třeba poukázat na skutečnost, že je dosti zarážející až podezřelé, že magistrát, natož pak žalovaný, se nezabýval stěžejní otázkou, a sice konečným postavením vozidel, ze kterého je zřejmé, že to byla právě paní N. S., která nedodržela směr jízdy, když řízení strhla do směru žalobce. V tomto směru je tedy zarážející až podezřelé, že žalovaný shledal postup prvostupňového správního orgánu, který ve svých protokolech proklamuje, že provedl důkaz fotografiemi, aniž by se však dopustil správního uvážení, ke kterému je povinen, natož aby takové správní uvážení v odůvodnění rozhodnutí popsal, za zákonný. Tím, že ani žalovaný na podporu svého postupu, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu, neuvedl žádného relevantního správního uvážení ohledně analýzy nehodového děje, bylo žalobci zasaženo do jeho ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces. Stejně tak se žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí nevyrovnal s odvolací námitkou žalobce napadající rozporující se výpovědi svědků, na které již poukazoval v protokole ze dne 3.2.2016 (č.l. 36-56 spisového materiálu magistrátu), když se rozhodně nelze spokojit se strohými konstatováními odvolacího orgánu - žalovaného v části jeho rozhodnutí nazvané „odůvodnění“ (ač tato část žádné přezkoumatelné odůvodnění neobsahuje), které žalovaný nijak nepodložil správním uvážením, ač je k takovému postupu povinen.“*
12. *V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že rozhodnutí o přestupku nesplňuje požadavky, které jsou na něj kladeny ustanovením § 77 zákona o přestupcích, což žalovaný v rámci odvolacího řízení, ačkoliv je povinen z úřední povinnosti přezkoumávat tzv. zákonnost rozhodnutí, zcela přešel. Dle žalobce bylo v odůvodnění rozhodnutí pominuto ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, přičemž toto ustanovení mělo být promítnuto i do výroku týkajícího se sankce.*
13. *S ohledem na shora uvedené žalobce navrhoval rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2016, č.j. KUKHK-19167/DS/2016/SR, zrušit a věc se žalovanému vrátit k dalšímu řízení.*

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. *Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 11. 11. 2016. Nejdříve v něm shrnul žalobní námitky a poté se odvolal na žalované rozhodnutí, v němž se prý věci podrobně zabýval. Dále popsal průběh přestupkového řízení před správním orgánem, přičemž mimo jiné uvedl:*

15. „Písemností ze dne 16. 2. 2016 byl žalobce vyrozuměn o dalším nařízeném ústním jednání na den 16. 3. 2016, doručeno fikcí, vloženo do schránky dne 1. 3. 2016. V předvolání byl žalobce vyrozuměn o tom, že bude pokračovat dokazování výsledky jím navržených svědků, pana F. a pana K. K ústnímu jednání se nedostavil žalobce, ani jím navržení svědci, ačkoliv všichni byly řádně předvoláni, ani svoji neúčast neomluvili. Správní orgán pokračoval v dokazování a téhož dne vydal rozhodnutí, které náležitě odůvodnil. Rozhodnutí bylo doručeno fikcí a dne 29. 4. 2016 bylo vloženo do schránky žalobce.
16. Žalobce nemůže namítat porušení jeho procesních práv, když jím navržení svědkové se ani přes opakované předvolání k výpovědi nedostavili. Povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu zjištění, je výslovně upravena v § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně takový postup je jistě možno rozumně dovodit i z § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Žalovaný dospěl k závěru, že výše uvedené bylo zcela naplněno, neboť žalobci bylo v poučení předvolání k ústnímu jednání jak na 3. 2. 2016, tak i na 16. 3. 2016 sděleno, že podle § 36 správního řádu má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Dále mu bylo sděleno, že má právo vyjádřit v řízení své stanovisko před vydáním rozhodnutí a má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a to nejpozději při ústním jednání dne 16. 3. 2016. Poté, co se na ústní jednání žalobce nedostavil, zvolil správní orgán I. stupně postup podle ustanovení § 74 odst. 1, věty druhé zákona o přestupcích a za splnění tam uvedených podmínek projednal věc dne 16. 3. 2016 v nepřítomnosti žalobce.
17. Dne 16. 5. 2016 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu s uvedením důvodu, že se dostavil k ústnímu jednání. Správní orgán doložil písemností založenou ve spisovém materiálu, že žalobce byl předvolán na termín 16. 3. 2016. Toto svoje tvrzení žalobce dokládal písemností založenou na listu č. 69 a 70 spisového materiálu. Tato písemnost se v uvedení data konání ústního jednání odlišuje od písemnosti založené na listu č. 57 spisového materiálu a to zejména výškou písma v uvedení data. Dne 16. 5. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání do rozhodnutí ve shora uvedené věci.
18. Žalovaný dospěl k závěru, že odkaz žalobce na technickou závadu je nepatřičný, neboť tato není nikde ve spisovém materiálu Policie ČR zaznamenána. Výsledkem policisty bylo zjištěno, že žalobce žádnou technickou závadu při ohledání dopravní nehody nehlásil. Toto tvrzení žalobce žalovaný považuje za smyšlené. Žalovaný uvádí, že součástí spisu je více listin, které se vzájemně doplňují a dotvářejí průběh celé události, na základě těchto listin a provedených výsledků svědků žalovaný dospěl k závěru, že zavinění žalobce bylo řádně zjištěno a zadokumentováno. Žalovaný měl možnost věrohodnost získaných důkazů zpochybnit, tu ovšem v odvolání nevyužil a zůstal jen u zcela obecných tvrzení a spekulací, žádné důkazy pro svá tvrzení nedoložil.“
19. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

20. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 21. 9. 2018. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci.
21. K dotazu krajského soudu pověřený pracovník žalovaného uvedl, že se s námitkou týkající se údajného předvolání žalobce k jednání na den 16. 5. 2016 vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí na str. 6, druhý odstavec shora.

22. K dotazu soudu, jakou novou skutečnost by měly vnést do věci výslechy svědků p. F. a p. K. žalobce uvedl, že to jsou zřejmě osoby (ale už to neví), které jely ve vozidlech za vozidly, k jejichž srážce došlo a z nichž musela být dopravní nehoda viděna. Tak by mohlo být zjištěno, že p. S. se zalekla a přiblížila se ke středové čáře, resp. dostala se přes středovou čáru. Na uvedené svědky si vzal žalobce v místě nehody pouze kontakty, poté jej odvezli do nemocnice, na místě samém s nimi o nehodě nemluvil. Po jejich následném kontaktu za cca 2 – 3 měsíce měli žalobci v krátkém telefonickém rozhovoru potvrdit jeho verzi nehody.
23. K dalšímu dotazu krajského soudu, z čeho žalobce dovozuje, že je možno z konečného postavení vozidel vyvodit, že řidička p. S. nedodržela svůj směr jízdy, uvedl toto:
24. „Z mého pohledu řidiče s dlouhodobou praxí je evidentní překročení středové čáry p. S. z důvodu konečného postavení vozidel, jelikož je evidentní, že při nárazu vozidla p. S. překročila tu středovou čáru, tím posunula přední část mého vozidla do příkopu a samotnou ji ten náraz zastavil a zadní částí nacouvala do protilehlého příkopu. Z toho je evidentní, že kdybych já jel přes středovou čáru, tak by to dopadlo obráceně.“
25. Poté byl účastníkům předložen plánek dopravní nehody z č. l. 10 správního spisu, z něhož je patrné, že žalobce se svým vozidlem skončil v příkopu při své pravé straně, stejně jako řidička p. S. na straně druhé. K tomu pověřený pracovník žalovaného dodává, že z fotografické dokumentace, konkrétně ze shluku úlomků z vozidel na komunikaci lze dovodit, že ke střetu vozidel došlo v jízdním pruhu p. S.
26. K tomu pověřený pracovník žalovaného dodává, že došlo při střetu vozidel k prasknutí nádoby s neurčitou kapalinou. Jestli to byla chladicí kapalina nebo olej nelze z fotografické dokumentace určit, ale je zcela zřejmé, že kapalina je pouze v pravém jízdním pruhu, tzn. ve směru jízdy p. S. I toto je známka toho, že nemohlo dojít ke střetu vozidel v jízdním pruhu vozidla, které řídil p. V.
27. K dotazu pověřeného pracovníka žalovaného, zda na vyrozumění žalobce ze dne 16. 2. 2016 je v jeho poučení na straně druhé rovněž uveden datum konání 16. 5. 2016, předložil krajský soud tuto listinu účastníkům k nahlédnutí a konstatuje, že tomu tak je, stejně jako ještě nahoře jeho strany druhé, první řádek.
28. Dále byl k návrhu žaloby proveden důkaz listinou na č. l. 71 správního spisu, kterou má být podle žaloby prokázáno, že vyrozumění ze dne 16. 2. 2016 bylo zasíláno prostřednictvím této obálky, neboť i Magistrát města Hradec Králové tuto ve svém správním spise eviduje ihned po vyrozumění a to na č. l. 71.
29. Krajský soud k tomu konstatuje, že nemá pochyb o tom, že obálkou na č. l. 71 správního spisu bylo zasíláno vyrozumění žalobci o konání dalšího ústního jednání, jde o to, na který den. K tomu pověřený pracovník žalovaného uvedl, že:
30. „Konstatuji, jak si logicky odůvodnit to, že by správní orgán I. stupně měl založit do spisu jiné předvolání, resp. vyrozumění o nařizeném ústním jednání s jiným datem. Soudu předkládám výpis ze spisové služby, který svědčí o tom, že s dokumentem nebylo dále nijak manipulováno.“ Na to pověřený pracovník žalovaného předložil dokument Magistrátu města HK sp. zn. P/3021/2015/OS1/Dvo.
31. V závěrečném návrhu zástupce žalobce uvedl, že na žalobě setrvává v celém rozsahu, tak jak byla podána. V průběhu soudního přezkumného řízení bylo podle něho prokázáno, že žalobci nebylo umožněno vyjádřit se k věci, že odůvodnění žalovaného rozhodnutí

neobsahuje žádné úvahy o tom, jak to bylo s vyrozuměním žalobce o konání ústního jednání dne 16. 3. 2016, resp. 16. 5. 2016. Trvá na tom, že bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Navrhoval zrušení žalovaného rozhodnutí.

32. Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném návrhu uvedl, že se v žalovaném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami, tak aby bylo jeho rozhodnutí souladné se zákonem a má jej za plně přezkoumatelné. Navrhoval zamítnutí žaloby.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

33. Stěžejní žalobní námitka spočívala v tvrzení, že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, když ten byl obeslán k jednání v dané věci na den 16. 5. 2016, přičemž ten den se již nejen žádné jednání, k němuž se dostavil, nekonalo, neboť již bylo ve věci dříve rozhodnuto prvoinstančním správním orgánem. S tímto postupem žalobce spojoval i porušení svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S touto situací souvisela i první odvolací námitka žalobce.
34. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán vyhotovil dne 3. 2. 2016 protokol o ústním jednání, jehož předměty byly přestupek proti zákonu o silničním provozu a proti zákonu o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla. V něm správní orgán nejprve shrnul přestupková jednání kladená žalobci za vinu (popis srážky vozidla žalobce s vozidlem řízeným p. S., k níž došlo dne 19. 8. 2015 v katastru obce Nechanice + žalobce nepředložil při kontrole zelenou kartu), a poté v něm zaznamenal účastnický výsledek žalobce a výsledky svědkyně a řidičky druhého vozidla N. S., svědka J. D., který jel za žalobcem a příslušníka policie prap. J. G. a příslušníka policie prap. P. F., kteří u nehody zasahovali. Na straně 20 – 21 tohoto protokolu je zaznamenáno dokazování soudním spisem, jakož i to, že žalobci byla dána ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu možnost před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady pro rozhodnutí a k věci se vyjádřit. Toho žalobce využil (viz str. 21 – 23 protokolu), přičemž namítal, že přestupek je ve spise zaznamenán nedostatečně a nepravdivě, a proto žádal jeho doplnění.
35. Na to reagoval správní orgán Vyrozuměním ze dne 16. 2. 2016, jímž nařídil ústní jednání v dané věci na den 13. 3. 2016. K tomuto jednání předvolal žalobce a jím navržené svědky P. F. a M. K. Žalobci byla tato zásilka doručena fikcí, stejně jako přizvaným svědkům. K jednání nařízenému na den 16. 3. 2016 se ale nikdo z nich nedostavil, ani svoji neúčast na něm neomluvil. Správní orgán znovu provedl při tomto jednání dokazování, a to v intencích průběhu dokazování proběhlého již dne 3. 2. 2016. Bezprostředně po skončení jednání konaného dne 16. 3. 2016 správní orgán ve věci rozhodl, přičemž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, a to za porušení ustanovení, podle něhož „*Na pozemní komunikaci se jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak*“, ustanovení § 18 odst. 1, podle něhož „*Rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled*“ a ust. § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, podle něhož „*Při*

provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu.“

36. Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla ve výši 2.500,--Kč. Rozhodnutí o tom bylo žalobci doručováno až měsíc poté, když zásilka s ním byla podle přiložené doručky připravena pro žalobce k vyzvednutí dne 18. 4. 2016, do jeho schránky pak byla vložena dne 29. 4. 2016. Pod č.l. 69 – 70 správního spisu je v něm založeno již výše zmíněné Vyrozumění ze dne 16. 2. 2016, ovšem nikoliv o nařízeném ústním jednání na den dne 16. 3. 2016 (viz výše), ale na den 16. 5. 2016! Podle jeho textu měli být předvoláni k jednání dne 16. 5. 2016 i navržení svědci P. F. a M. K. Dne 16. 5. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno odvolání žalobce proti jeho rozhodnutí ze dne 16. 3. 2016, č.j. MMHK/050974/2016, zn. P/3021/2015/OS1/Dvo.
37. Podle úředního záznamu, pořízeného správním orgánem dne 16. 5. 2016 (viz č.l. 68 správního spisu), se toho dne k němu dostavil žalobce s tím, že jde na jednání, které „*mu bylo doručeno předvoláním správního orgánu na den 16. 5. 2016 v 08:30 hodin. předvolání předložil v písemné podobě. Správním orgánem mu bylo odpovězeno, že předvolání bylo nařízeno na den 16. 3. 2016 v 08:30 hodin. Správní orgán též jmenovanému předložil předmětnou písemnost, která byla založena ve spise.*

(-)

- 38. *Jednání byl přítomen vedoucí oddělení přestupků Mgr. P. U., který konstatuje, že při běžném shlednutí písemnosti předvolání panem V. konstatuje výraznou barevnou odlišnost záhlavního razítka na této písemnosti, barvu podpisu oprávněné osoby na této písemnosti a rovněž i rozdílnou výšku písma v datu 16. 5. 2016, která se liší od písemnosti založené ve spise č.j. P/3021/2015/OS1/Dvo, kde je uveden datum 16. 3. 2016. Dále byl vedoucím oddělení pan V. poučen, že postup správního orgánu plně spadá do diskrečního práva tohoto orgánu, tj. jak bude ve věci postupovat a které důkazy budou sloužit pro podklad k vydání rozhodnutí.“*
- 39. Podáním ze dne 17. 5. 2016 postoupil správní orgán výše zmíněné odvolání žalobce proti jeho prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí žalovanému, který o něm bez dalšího rozhodl žalovaným rozhodnutím. Aniž by již ve věci činil jakákoliv doplňovací šetření.
- 40. Z obsahu žalovaného rozhodnutí ze dne 7. 7. 2016, č.j. KUKHK-19167/DS/2016/SR, krajský soud zjistil, že se v něm žalovaný shora uvedenou námitkou (vyrozuměním o nařízení ústního jednání na den 16. 3. 2016, respektive den 16. 5. 2016) vůbec nezabýval. Pokud při jednání krajského soudu tvrdil, že tak učinil na straně šesté ve druhém odstavci shora, není tomu tak. Zde totiž pouze uvedl stanovisko prvoinstančního správního orgánu k věci, a to že:
- 41. „*Správní orgán I. stupně poznamenává, že se obviněný dne 16. 5. 2016 prokázal písemností ze dne 16. 2. 2016, přičemž tato ho informovala o nařízeném ústním jednání na den 16. 5. 2016 v 08:30 hodin. Z jím předložené písemnosti je však zcela zřejmá úprava předmětného data, neboť tento byl ve zcela jiném vizuálním vjemu odlišném od originálu – viz úřední záznam ze dne 16. 5. 2016.“*
- 42. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nezhodnotil obsah žalobcem předložené listiny o konání jednání dne 15. 5. 2016, a to ani v kontextu zmíněného úředního záznamu, jehož

vypovídající hodnota je malá. Jeho obsah byl totiž formulován jen na základě zcela „běžného zhlédnutí“, tedy zcela průměrného, nikoliv pečlivého, jak si daný případ vyžadoval a vyžaduje. V tomto směru bude možná třeba i znaleckého zkoumání.

43. V přezkoumávané věci ale bylo třeba postavit najisto, jak to s předvoláním žalobce k jednání na den 16. 5. 2016 bylo, jinými slovy, zda tomu bylo tak, jak tvrdí a dokládá žalobce, nebo se jedná o podvrh. Na tuto otázku, která má pro rozhodnutí ve věci zásadní význam, např. právě i z důvodu posouzení dodržení § 36 odst. 3 správního řádu, však žalovaný vůbec nereagoval, přestože byla obsahem první odvolací námítky. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu totiž speciálně upravuje právo účastníka vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům a je povinností správního orgánu, aby účastníka k uplatnění tohoto práva vyzval. V přezkoumávané věci pak jde o to, do kdy toto právo žalobce měl, zda do 13. 3. 2016 nebo až do 16. 5. 2016. Právě v kontextu výše uvedeného žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí.
44. Krajský soud se proto nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Pokud by totiž shora uvedená námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení žalovaného rozhodnutí, neboť je pro rozhodnutí jednou z klíčových. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97) jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (ve správním soudnictví viz ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s.). Uvedené judikatuře Ústavního soudu, která **ve vztahu k odůvodněním správních rozhodnutí uplatňuje stejné principy**, je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč rozhodující orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení (ať již v žalobě či v odvolání) a proč jeho námítky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jde-li z hlediska účastníka o argumentaci klíčovou. Nestačí ani, pokud rozhodující orgán při vypořádání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (v jakých konkrétních aspektech, důvodech právních či skutkových) její nesprávnost spočívá. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
45. A to je i daný případ, když se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce ohledně toho, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když měl být přizván k jednání chybně a v důsledku toho se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalovaný se tak nevypořádal s odvolací námitkou, která byla jádrem jeho odvolání i žaloby samotné. Tento nedostatek přitom již nebylo možno odstranit v rámci soudního přezkumného řízení, jak se o to zmocněnec žalovaného snažil (např. předložením výpisem ze spisové služby).
46. Vzhledem k uvedenému a již jen z tohoto důvodu proto krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

47. Samotnou hmotněprávní podstatou věci se krajský soud nezabýval, když je žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné a v tuto chvíli není ani zřejmé, do jaké míry bude skutkový stav doplňován. V tomto směru je třeba poukázat i na nesprávný přístup žalovaného (ale i správního orgánu) k žalobcem navrženým výslechům svědků, kteří se dne 16. 3. 2016 nedostavili ke správnímu orgánu. S jeho důkazními návrhy se totiž žalovaný, ale ostatně ani správní orgán, řádně nevypořádali. Kdyby svědecký výslech svědků P. F. a M. K. nebyl pro zjištění skutkového stavu věci potřebný, proč by je správní orgán ke svědeckým výslechům předvolával? Třeba přitom mít na paměti, že zjištění správného skutkového stavu toho kterého přestupku je věci správního orgánu, nikoliv obviněného (žalobce), takže pokud se jmenovaní ke svědeckým výpovědím nedostavili, buď je k nim měl správní orgán přimět mocensky (předvedení, pořádková pokuta, viz § 60 a § 62 správního řádu), případně mohl stále dojít k závěru, že jejich výslechy nejsou nutné pro zjištění správného skutkového stavu věci. Namítal-li ovšem žalobce v odvolání, že dosud nebyli vyslechnuti všichni svědci stěžejní pro objasnění nehodového děje, nemohl žalovaný vyřídit tuto námitku konstatováním, že bylo na něm, aby si svědky zajistil sám, respektive jemu přičítat nedostavení se svědků k výslechu k tíži.
48. Zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, ale i navrhnout důkazy vlastní. Správní orgán sice není povinen provést všechny navržené důkazy (viz § 52 správního řádu), ale musí v odůvodnění rozhodnutí vyložit, pokud by jim nevyhověl, z jakých důvodů navržené důkazy neprovede, proč jsou pro základ jeho skutkových úvah nadbytečné, nepotřebné. Žalovaný takto nepostupoval, byť námitka nevyslechnutí zmíněných svědků byla obsahem odvolání, čímž zatížil své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupoval v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny, a v důsledku toho též v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy.
49. Způsob, jakým se žalovaný postavil k odvolacím námitkám žalobce, ohledně jím navržených důkazů formou svědeckých výpovědí svědků P. F. a M. K., je tudíž rovněž nezákonný a sám o sobě důvodem ke zrušení žalovaného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., tedy pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li to mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
50. Žalované rozhodnutí ale trpí i dalšími vadami, z nichž třeba především poukázat na jeho značnou obecnost, způsobující rovněž jeho nepřezkoumatelnost i z dalších důvodů. Převážná část jeho odůvodnění je pouhým popisem průběhu řízení před správním orgánem, dále obsahuje zcela nadbytečně pasáž nazvanou „*Stanovisko správního orgánu I. stupně k podanému odvolání*“, když správní orgán není účastníkem odvolacího řízení, přičemž vlastní právní závěry žalovaného k odvolání jsou shrnuty na devítistránkovém rozhodnutí pouze **na jedné straně!** A jsou to z velké části ještě závěry a konstatování obecného rázu, jako např.:
51. „*Odvolací orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při řešení tohoto přestupku postupoval dle § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci, zásadou...(-). Zjištěné skutečnosti obsažené v předmětném spisovém materiálu považuje odvolací orgán za prokázané. Po zhodnocení procesního hlediska musí odvolací orgán konstatovat, že bylo plně dodrženo právo na spravedlivý proces.*“ Vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při

hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé zde chybí, takže nelze zjistit, jak k uvedeným závěrům žalovaný došel. Nebo:

52. „*Povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu zjištění, je výslovně upravena v § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně takový postup je jistě možno rozumně dovodit i z § 73 odst. 2 přestupkového zákona. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že výše uvedené bylo zcela naplněno. Obviněnému bylo v poučení předvolání k ústnímu jednání jak na 3. 2. 2016, tak i na 16. 3. 2016 sděleno, že podle § 36 správního řádu má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Dále mu bylo sděleno, že má právo vyjádřit v řízení své stanovisko před vydáním rozhodnutí a má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to nejpozději při ústním jednání dne 16. 3. 2016.*“ Na základě čeho dospěl žalovaný k takovým úvahám, když se vůbec nevypořádal s tvrzením, a předloženou listinou žalobcem, že bylo jednání nařizeno na den 16. 5. 2016? To nelze z odůvodnění rozhodnutí rovněž zjistit. Nebo dále:
53. „*Obviněný tvrdí, že se správní orgán dostatečně nevypořádal se všemi důkazy, resp. uvedl nedostatek důkazů ohledně dopravní nehody pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou pochybnosti. Odvolací správní orgán konstatuje, že součástí spisu je více listin, které se vzájemně doplňují a dotvářejí průběh celé události, proto navrhovaná rekonstrukce střetu vozidel je nadbytečná.*“ Jaké listiny však měl žalovaný na mysli a co z nich dovozoval, to již v odůvodnění rozhodnutí chybí.
54. Dlužno přisvědčit žalobci i v tom, že z výroku rozhodnutí správního orgánu není jednoznačně zřejmé, že žalobci byla uložena pokuta za souběh dvou přestupků při jejich společném projednání dle § 12 odst. 2 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, čemuž mělo odpovídat i odůvodnění rozhodnutí.
55. Všemi těmito vytýkanými nedostatky se bude žalovaný znovu v dalším řízení zabývat, přičemž bude vázán právními názory vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

56. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu a účast při jednání soudu – viz § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ advokátního tarifu) po 3.100,- Kč, k tomu má nárok na úhradu 3 režijních paušálů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náhrada nákladů řízení celkem tak činí částku 13. 200,-Kč.
57. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (viz § 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 21. 9. 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce